

Arrest

nr. 83 124 van 18 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. BELDERBOSCH *loco* advocaat A. FADILI en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. Op 7 februari 2000 hebt u een asielaanvraag ingediend bij de Belgische asielinstanties. U was samen met uw echtgenoot B.A. (...) (OV. X) vanuit Tsjetsjenië gevlucht nadat uw echtgenoot tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog in 1999 meerdere keren werd opgepakt. Uw man verzamelde voor 'het comité voor de mensenrechten' relevante informatie over de oorlog. Nadat hij in december 1999 na zijn laatste vasthouding werd vrijgelaten, achtte uw echtgenoot de situatie niet meer veilig. U en uw echtgenoot besloten om te vluchten. Tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog werd u ook eenmalig opgesloten in een kelder. Ook uw schoonmoeder B.F. (...) (O.V. X) is naar België gekomen en zij vroeg op 30 januari 2001 asiel aan. Op 22 oktober 2004 werd uw schoonmoeder erkend als vluchteling. Ook voor u en uw

echtgenoot werd op 26 oktober 2004 door het Commissariaat-Generaal een beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling genomen.

Tijdens uw verblijf in België werd u door uw echtgenoot mishandeld. Hij liet u eveneens niet toe om te studeren en u diende van hem thuis te zitten. U hebt in 2005 eenmalig de politie ingeschakeld. Omdat u depressief was en u in België geen andere bloedverwanten hebt, besloot u even België te verlaten. U liet uw twee zonen, die in België zijn geboren, bij uw man in België achter. Eind december 2006 ging u met een visum naar een vriendin in Oekraïne. U verbleef twee weken bij uw vriendin en durfde niet meer terug naar uw man te gaan. Uw vriendin raadde u aan om naar uw ouders in Tsjetsjenië te gaan. Omdat u geen Russische documenten had, bent u op illegale wijze naar Tsjetsjenië gereisd. U ging terug naar uw ouders die nog steeds op dezelfde woonplaats in Atchoi-Martan verbleven als voor uw vertrek naar België in 2000. U verbleef daar vervolgens vier jaar en u zorgde voor uw ouders. Uw moeder was invalide geworden na een hersenbloeding. U hebt tijdens uw verblijf geen problemen gekend, maar u miste wel uw kinderen. U wou voor hen naar België terugkeren, maar u had geen financiële mogelijkheden. In 2007 verkreeg u een nieuw Russisch binnenlands paspoort. Uiteindelijk heeft uw zus haar groententuin verkocht om uw reis naar België te financieren. Op 1 juni 2011 vertrok u vanuit Tsjetsjenië naar Moskou en van daaruit reisde u naar Brest. U reisde met de trein en had een internationaal paspoort dat u twee maanden voor uw vertrek had aangevraagd. Bij binnenkomst in Polen op 1 juni 2011 hebt u een asielaanvraag ingediend. Vanuit Polen bent u vervolgens met een Tsjetsjeense taxichauffeur tot in België gereisd. Op 3 juni 2011 kwam u in België aan. U bent vervolgens onmiddellijk naar het Commissariaat-Generaal gegaan om uw documenten in orde te brengen. Op 23 november 2011 hebt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken een vragenlijst van het Commissariaat-Generaal ingevuld.

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-Generaal dd.20/01/2012 legde u een vluchtelingenpaspoort met visum voor Oekraïne neer.

B. Motivering

Volgens de inlichtingen die u aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hebt geleverd en de informatie die u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-Generaal hebt bezorgd, blijkt dat u in december 2006 op eigen initiatief naar Tsjetsjenië bent teruggekeerd (DVZ vragenlijst 23/11/2011 p.3; CGVS gehoor 20/01/2012 p.3-4). Gezien u echter in 2004 in België werd erkend als vluchteling op basis van vervolgingsfeiten tijdens de Tsjetsjeense oorlogen, werd er besloten om uw Vluchtelingenstatus opnieuw te beoordelen. Immers, volgens artikel 1 C (4) van de Conventie van Genève, houdt een persoon op vluchteling te zijn indien hij zich vrijwillig opnieuw heeft gevestigd in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij uit vrees voor vervolging verblijf hield.

U verklaarde dat u in december 2006 vrijwillig naar Tsjetsjenië terugkeerde omdat u omwille van een depressie bij uw familie in Tsjetsjenië wou zijn. U bent in juni 2011 naar België teruggekeerd om bij uw twee kinderen te zijn (CGVS gehoor p.8). U wilt niet opnieuw naar Tsjetsjenië vertrekken omdat u dan zonder uw kinderen moet leven (CGVS gehoor p.9). Ook gaf u aan dat nog steeds een vrees koestert dat bepaalde personen u in Tsjetsjenië zouden benaderen omwille van uw man (CGVS gehoor p.7).

Er dient echter te worden opgemerkt dat uw gedragingen niet te rijmen zijn met een actueel gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat er sprake is van een vrijwillige vestiging in Tsjetsjenië op uw eigen initiatief. Het feit dat u verklaarde dat u er niet aan dacht om in Tsjetsjenië te blijven wonen en dat u om financiële redenen daar zo lang hebt verbleven (CGVS gehoor p.6-7), doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u effectief vier jaar in Atchoi-Martan hebt gewoond, overigens hetzelfde dorp als voor uw vertrek naar België in 2000. Bovendien, gezien u immers reeds eerder de reisweg tussen Tsjetsjenië en België hebt afgelegd en u bijgevolg kennis had van de financiële aspecten van dergelijke reis, wordt er verondersteld dat u op het moment van uw terugkeer naar Tsjetsjenië in december 2006 op de hoogte was van de (on)mogelijkheid om op korte termijn naar België terug te keren. Dat u tijdens uw verblijf in Tsjetsjenië tussen 2006 en 2011 geen werk hebt gezocht (CGVS gehoor p.7), is voor het Commissariaat-Generaal geen indicatie dat u zich daar niet hebt gevestigd. Het feit dat u in 2000 Atchoi-Martan bent ontvlucht omwille van de vervolgingsproblemen van uw man, maar u zich tussen 2006 en 2011 opnieuw in Atchoi-Martan hebt gevestigd, ondermijnt in sterke mate de ernst van uw verklaarde vrees voor vervolging. Bovendien dient erop gewezen te worden dat u, behalve het feit dat u uw kinderen miste en u zich slecht voelde, tijdens uw verblijf geen problemen hebt gekend (CGVS gehoor p.5). Uw verklaringen dat bijna

niemand wist dat u naar Atchoi-Martan was teruggekeerd en dat u tijdens uw verblijf misschien wel problemen zou hebben gekend indien uw aanwezigheid 'gekend' zou geweest zijn (CGVS gehoor p.5, 7), doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Het betreft hier immers een tijdsperiode van vier jaar waarbij u overigens in 2007 van de autoriteiten een nieuw Russisch binnenlands paspoort hebt verkregen (CGVS gehoor p.4). Uw antwoord dat u geen problemen had met de autoriteiten en dat u voor andere personen in Tsjetsjenië schrik heeft (CGVS gehoor p.6-8), kan niet aannemelijk maken dat u gedurende vier jaar in Atchoi-Martan hebt verbleven indien er werkelijk sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging.

Op basis van voorgaande vaststellingen dient er te worden besloten dat u zich effectief op vrijwillige wijze hebt gevestigd in uw land van herkomst. Bijgevolg moet er op basis van artikel 1 C (4) van de Conventie van Genève worden geconcludeerd dat u niet langer als vluchteling kan worden beschouwd.

Bovendien moet er ook nog op gewezen worden dat zoals, uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt dat situatie in Tsjetsjenië drastisch is veranderd, maar complex blijft. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Aangezien u behoudens voornoemde motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielaanvraag, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in uw land van herkomst.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uw vluchtelingenpaspoort wijzigt niets aan voorgaande besluiten. Dit document verschaft immers enkel informatie aangaande uw identiteitsgegevens en deze worden door mij niet betwijfeld.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet meen ik dat de vluchtelingenstatus die u was toegekend dient opgeheven te worden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing onvoldoende, gebrekkig en niet deugdelijk gemotiveerd is.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zouden zijn om verzoeksters vluchtelingenstatus op te heffen. Verzoekster stelt dat de motivering van de bestreden beslissing noch juist en noch draagkrachtig is en op geen enkel manier aantoont dat er geen actuele gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, ongeacht het feit dat zij noodgedwongen diende terug te keren naar het dorp waar haar moeder verbleef.

Verzoekster geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting weer aangaande de motiveringsplicht.

Verzoekster licht toe dat zij in de eerste plaats tijdelijk naar het buitenland is gevlucht omwille van haar vrees voor repercussie van haar gewelddadige echtgenoot en om de zaak te laten bekoelen. Zij stelt verder dat zij tijdelijk in december 2006 eerst bij haar vriendin in Oekraïne heeft verbleven, aangezien zij niet langer meer kon verblijven bij haar vriendin en met uitzondering van haar kinderen enkel bloedverwanten heeft in haar geboorteland. Zij licht toe dat zij daarom noodgedwongen naar haar geboortedorp terugkeerde om haar ouders te bezoeken met alle risico van dien. Zij stelt dat dit uiteindelijk langer heeft geduurd dan voorzien omwille van financiële redenen. Verzoekster verwijst naar de interpretatie van de verwerende partij dat zij in december 2006 vrijwillig en rechtstreeks naar Tsjetsjenië zou zijn vertrokken omwille van een depressie en geeft aan dat dit helemaal fout is en indruist tegen de feitelikheden.

Verzoekster verwijst vervolgens naar het artikel 57/6, eerste lid 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het artikel 1, C (4) van de Conventie van Genève en licht toe dat dit laatst genoemde artikel zo geïnterpreteerd dient te worden dat het moet gaan om vluchtelingen die vrijwillig terugkeren naar hun land van herkomst omdat ten eerste zij geen actuele vrees meer hebben om vervolgd te worden en ten tweede de omstandigheden die er voor gezorgd hebben dat de vluchteling het land van verblijf heeft verlaten niet meer bestaan.

Verzoekster meent dan ook dat de verwerende partij het bovenvermelde artikel heeft geschonden en zich louter baseert op haar verblijf van enkele jaren in het herkomstland waardoor zij er van uit gaat dat er hierdoor geen actueel gevaar meer bestaat. Zij benadrukt dat zij ook verklaarde dat zij anoniem in haar geboortedorp heeft verbleven.

Zij wijst er verder op dat de verwerende partij ook aangeeft in de bestreden beslissing dat er nog problemen zijn in Tsjetsjenië op vlak van mensenrechten. Zij stelt dat niet enkel haar Tsjetsjeense origine en haar herkomst van belang is, maar ook het feit dat zij de vrouw van en samen kinderen heeft met een man die nog steeds vervolgingsproblemen kent. De verwerende partij houdt volgens verzoekster geen rekening met deze elementen.

Verzoekster voert aan dat omwille van de niet correcte weergave van de feiten, de gebrekkigheid ervan en de onjuiste interpretatie van de wet, de materiële motivering door de commissaris-generaal werd geschonden.

Zij besluit dat er in haar hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève bestaat en vraagt in de subsidiaire orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Verzoekster verwijst naar het artikel 57/6, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet en het artikel 1, C (4) van de Conventie van Genève en licht toe dat dit laatst genoemde artikel zo geïnterpreteerd dient te worden dat het moet gaan om vluchtelingen die vrijwillig terugkeren naar hun land van herkomst omdat ten eerste zij geen actuele vrees meer hebben om vervolgd te worden en ten tweede de omstandigheden die er voor gezorgd hebben dat de vluchteling het land van verblijf heeft verlaten niet meer bestaan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat artikel 1, C (4) van de Conventie van Genève stelt dat het verdrag ophoudt van toepassing te zijn op wie zich vrijwillig opnieuw heeft gevestigd in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij uit vrees voor vervolging verblijf hield. In tegenstelling tot artikel 1, C (5) bepaalt dit artikel niet dat de omstandigheden die er voor gezorgd

hebben dat de vluchteling het land van verblijf heeft verlaten niet meer bestaan en moet het niet in die zin geïnterpreteerd te worden. Uit de vrijwillige vestiging kan afgeleid worden dat de betrokkenen geen actuele vrees meer hebben om vervolgd te worden en derhalve niet meer de hoedanigheid van vluchteling hebben.

2.3. Verzoekster voert de schending aan van de motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De Raad wijst erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vooreerst vast de vaststellingen van de bestreden beslissing worden geschraagd door de stukken uit het administratief dossier, met name het gehoorverslag van 20 januari 2012. Wat betreft de uiteenzetting van verzoekster aangaande haar verblijf in haar geboortedorp merkt de Raad vooreerst op dat het gegeven dat verzoekster vrijwillig terugkeerde naar Tsjetsjenië en zij haar daar opnieuw heeft gevestigd logischerwijze niet te rijmen valt met de door haar beweerde ernst van haar vrees voor vervolging. De Raad stelt vast dat verzoekster van 2006 tot en met 2011 opnieuw in haar geboortedorp woonde en tijdens die periode geen enkele problemen heeft ondervonden. De stelling van de verwerende partij dat dit de ernst van de beweerde gegronde vrees voor vervolging ondermijnt wordt eveneens gevolgd door de Raad.

Ter zitting stelt verzoekster dat zij gevlucht is voor het geweld van haar echtgenoot in België en zij van hem de kinderen niet mag zien. De Raad twijfelt niet aan de ernst van de problemen van verzoekster met haar echtgenoot, maar dit is geen weerlegging van het feit dat zij zich vrijwillig opnieuw heeft gevestigd in het land dat zij had verlaten uit vrees voor vervolging.

Ook het feit dat zij nog steeds gehuwd is en dus niet kan terugkeren naar Tsjetsjenië is geen weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing.

Er kan bijkomend nog gewezen worden op het feit dat zij in 2007 een nieuw Russisch binnenlands paspoort heeft ontvangen wat wederom een element is dat niet strookt met haar bewering dat zij anoniem in haar dorp zou hebben verbleven gedurende de voormelde periode van vijf jaar.

De stelling van verzoekster dat de verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat zij ook problemen vreest daar zij de vrouw is en de moeder van de kinderen van een man die nog steeds vervolgingsproblemen kent, mist feitelijke grondslag. Immers in de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat dit element wordt opgesomd als onderdeel van het asielrelaas van verzoekster maar er wordt geen geloof gehecht aan dit element gelet op het feit dat zij zich op vrijwillige basis terug heeft gevestigd in haar geboortedorp, Atchoi-Martan en er geen problemen ondervond.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de situatie in Tsjetsjenië verwijst de Raad naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

“(...) Bovendien moet er ook nog op gewezen worden dat zoals, uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt dat situatie in Tsjetsjenië drastisch is veranderd, maar complex blijft. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. (...)”

Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS